

εἶχον οὐδεμίαν ἀξίαν, οὐδὲ ἐκτίμησιν, οὐδ' ὑπόστασιν τινὰ παρ' αὐτοῖς, ἐὰν δὲ ἐγεννῶντο ὑπὸ τῆς εὐλαθείας καὶ τῆς βλαθείας πίστεως πρὸς τὰ θεῖα.

Ὁ Λουδοβίκος δὲν λησμονεῖ ποτέ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς παρουσίας εὐτυχίας του, τὴν ταπεινώσιν τοῦ ἰδεώδους, ὅπερ εἶχεν ὀνειροπολήσει. Ὑπάρχουσι περιστάσεις, καθ' ἃς θεωρεῖ χυδαίαν καὶ ἐγωϊστικὴν καὶ πεζὴν τὴν παροῦσαν ζωὴν του, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ζωὴν τῶν θυσίων, πρὸς τὸν πνευματικὸν βίον, δι' ὃν ἐνόμιζεν ὅτι ἐκλήθη κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς νεότητός του. Ἀλλ' ἡ Πεπίτα συντελεῖ μετὰ φροντίδος· εἰς τὴν ἐξάλειψιν τῶν μελαγχολικῶν τούτων σκέψεων, καὶ τότε κατανοεῖ καὶ ἐπιβεβαιοῖ ὁ Λουδοβίκος, ὅτι ὁ ἀνθρώπος δύναται νὰ δουλεύῃ τῷ Θεῷ ἐν οἰκὸν ὅποτε καταστάσει καὶ εἰς οἰκονομῇ. τε θέσιν καὶ ἂν εὐρίσκειται, καὶ συγχωρεῖ τὴν ζωὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, αἵτινες πληροῦσι τὴν καρδίαν του, μετὰ τοῦ ἐπιγίου τούτου καὶ ἀφθάρτου ἔρωτος. Ἀλλ' εἰς ταῦτα πάντα ἀποδίδει ὁ Λουδοβίκος οἶονεῖ τινὰ θεῖαν ἀρχήν, ἀνευ τῆς ὁποίας, οὔτε οἱ ἀστέρες, οἱ κοσμοῦντες τὸν οὐρανόν, οὔτε τὰ ἄνθη καὶ οἱ καρποὶ, οἱ ἐξωραϊζόντες τοὺς λειμῶνας, οὔτε οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς Πεπίτας, οὔτε ἡ ἀθωότης καὶ ἡ καλλονὴ τοῦ μικροῦ τοῦ Πέτρου, ἤθελον ἐνέχει τι τὸ θελκτικὸν δι' αὐτόν. Ὁ ὑψηλότερος κόσμος, ὁλόκληρος ἡ γιγάντιος αὕτη τοῦ σύμπαντος μηχανή, ἀνευ τοῦ προνοητικοῦ αὐτῆς Θεοῦ, θὰ τῷ ἐφάνετο μεγαλοπρεπὴς μὲν, ἀλλ' ἄτακτος, ἀνευ κάλλους, καὶ ἀνευ σκοποῦ τινος. Καθ' ὅσον δ' ἀπορᾷ τὸν ταπεινότερον κόσμον, ὅπως συνειθίζει ν' ἀποκαλῇ τοὺς ἀνθρώπους, ἐπίσης καὶ αὐτὸν δὲν ὑπῆρχε. Καὶ τοῦτο, οὐχὶ διότι ὁ Θεὸς τῷ ἐπιτάσσει νὰ τὸν ἀγαπᾷ, ἀλλὰ διότι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸ ἀξιαγάπητον αὐτοῦ, στηρίζονται ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅστις οὐ μόνον ἔπλασε τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐξηγένησε τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, καθιστῶν αὐτὸ ζῶντα καὶ τὸν Ἁγίου Πνεύματος, συγκοινωνῶν μετ' αὐτοῦ διὰ τῆς Μεταλήψεως, καὶ ἀνυψῶν αὐτὸ μέχρι τοῦ σημείου τοῦ νὰ συνενοῖ μετ' αὐτοῦ τὸν ἀπλάστον Λόγον του. Διὰ τὰς αἰτίας ταύτας, καὶ δι' ἄλλας εἰσέτι, ἃς δὲν δύναμαι νὰ σοὶ ἐξηγήσω ἐντὺθα, ὁ Λουδοβίκος παρηγορεῖται, διότι δὲν ἔγινε μεταφυσικός, δραματικός καὶ ἀποστολικὸς ἀνὴρ, καὶ ἀποβάλλει τὴν γενναίωφροναν ἐκείνην ζηλοτυπίαν, ἣν τῷ ἐνέπνευσεν ὁ γέρον Ἐπίτροπος κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς καὶ ἡ Πεπίτα ἐξκολοῦντο μετὰ μεγίστης χριστιανικῆς εὐλαθείας προσφέροντες εὐχριστίας εἰς τὸν Θεόν, διὰ τὴν εὐτυχίαν ἣς ἀπολαύουσι, καὶ μὴ θεωροῦντες ὡς βλάσιν ἢ αἴτιον τῆς εὐτυχίας τῶν ταύτης ἄλλο τι, εἰμὴ αὐτὸν τὸν Θεόν.

Ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν τέκνων μου ὑπάρχουσι λοιπὸν δωμάτια τινὰ ὁμοιάζοντα

πρὸς πολῦτιμα καθολικὰ ἐκκλησίδια, ἡ εὐσεβὴ ἐντεκνήρια· ἀλλὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἀμφοτέρω ἐνέχουσιν τι τὸ εἰδωλοκρατικόν...

Ὁ κῆπος τῆς Πεπίτας μετεβλήθη εἰς τερπνότερον ἀνθοκήπιον μετὰ τὰς χρυσομηλέας του, τὰς ἰνδοσυκῆς του, αἵτινες αὐξάνουσιν ἐδῶ ἐν ὑπαίθρῳ, καὶ μετὰ τὸ ὥραϊον, καὶ τοὶ μικροὶ θερμοκήπιόν του, πληθεῖς σπανίων φυτῶν.

Ἡ σκιά, ὑπὸ τὴν ὁποίαν ἐφάγομεν τὰ χαμαικέρασα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καθ' ἣν τὸ δεύτερον εἶδον ἀλλήλους καὶ συνωμίλησαν ἡ Πεπίτα καὶ ὁ Λουδοβίκος, μετεβλήθη εἰς εὐαερον ἐξοχικὴν ἔπαυλιν, μετὰ στοᾶς καὶ περιτυλίου ἐκ λευκοῦ μαρμαρίου. Εἰς τὰ ἔνδον ὑπάρχει ὠραία αἴθουσα μετ' ἀναπαυτικῶτάων ἐπιπλῶν. Δύο ὠραῖαι ζωγραφίαι κοσμοῦσιν αὐτήν· ἡ μὲν μίξις παριστᾷ τὴν ψυχὴν, ἀποκαλύπτουσιν καὶ θαυμάζουσιν ἐν ἐκστάσει ὑπὸ τὸ φῶς τῆς λυχνίας τὸν Ἐρωτα κοιμώμενον ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἡ δὲ ἐτέρα τὴν Χλόην, ὅταν φυγᾷ τις τέτληξ, ἐμπεσὼν ἐν τῷ κόλπῳ τῆς, καὶ νομιζῶν ἑαυτὸν ἐν ἀσφαλείᾳ ὑπὸ τὴν τόσῳ τερπνὴν ἐκείνην σκιά, ἀρχίζει νὰ ψάλλῃ, ἐνῷ ὁ Δάφνης προσπαθεῖ νὰ τὸν ἀποσπᾷ ἐκεῖθεν. Ὁμοίωμα τῆς Ἀφροδίτης τῶν Μεδίκων, τεχνικώτατα ἐξεργασμένον, ἐκ μαρμαρίου τῆς Καρραίας, κατέχει τὴν καλλιτέραν θέσιν, καὶ οἶονεῖ προϊστάται, τῆς αἰθούσης. Ἐπὶ τοῦ ὑποβάθρου δ' αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἐγκεχαρᾶγμένοι, χρυσοῖς γράμμασιν, στίχοι τινὲς τοῦ Λουκρητίου.

ΑΝΤ. ΦΡΑΒΑΣΙΛΗΣ.

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΑΠΟΡΡΗΤΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΦΡΟΝΟΣ

Ρωστικὸν διήγημα.

Οἱ κάτοικοι τῆς Πετροπόλεως ἦσαν ἅπαντες βεβουλημένοι εἰς ἐκπληξιν μαθόντες τὸν μυστηριώδη θάνατον τῆς νεαρᾶς πριγκίπισσας Εἰρήνης Πολεσκίν.

Ἡ κυρίαρχος αὕτη τοῦ συρμού, τοῦ πνεύματος καὶ τῆς ὠραιότητος, ἀπέθνησκεν ἐν ἡλικίᾳ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν.

Ἡ Εἰρήνη Πολεσκίν εἶχε πλείστους θαυμαστάς, ἀλλ' οὐχὶ καὶ φίλους· ἡ ἀγέρωχος αὐτῆς φύσις, ὁ μελαγχολικὸς αὐτῆς χαρακτήρ, ἀπέτρεπον τοῦτο· καὶ ὅμως ἦν ἡγεμονικῶς ὠραία μετὰ τοῦ ἐκ λείων μελάνων τριχῶν διαδήματος αὐτῆς καὶ τῶν μεγάλων τῆς μελαγχολικῶν ὀφθαλμῶν, οἵτινες ἀνέδιδον ἐνίοτε λάμψεις περὰ δόξους, ἀνατιμνῆσκουσιν τὰς ἀστράπας θερμῆς ἐσπέρας.

Ἡ μεγάλη αὐτῆς περιουσία τῇ ἐπέτρεπε πάσας τὰς ἰδιοτροπίας.

Εἰκοσάετις ἐνυμφεύθη πρίγκιπα τῆς βασιλευούσης οἰκογενείας, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐγεννᾶτο ἄρρεν τέκνον, ἵνα ἀνυψῶσιν εἰς τὸ

κατακόρυφον τὴν τόσῃ αὐτῶν εὐδαιμονίαν.

Πρωτὴν τινὰ, τῇ ἐπιούσῃ μεγάλου χρόνου, ἡ πριγκίπισσα Εἰρήνη εὐρέθη νεκρὴν πεπνιγμένην.

Ἦν ἔτι ἐνδεδυμένη ἐν ἐορτασίμῳ περιβολῇ, ἡ δὲ κλοπὴ δὲν ἦτο βεβαίως ἐλατήριον τοῦ ἐγκλήματος, διότι ἔφερε εἰσέτι τοὺς δίκην ἀστέρων ἀδάμαντας καὶ σμαράγδους αὐτῆς, οἵτινες ὁμοιάζοντο ροδοχρῶ αἵματι πληγῆς ἀνευρέτου.

Ἡ κεφαλὴ τῆς ἦν περιτετυλιγμένη πλειστάκις διὰ τῆς καλύπτρας αὐτῆς τοῦ χοροῦ καὶ διὰ μεγίστου καλύμματος ἐκ κούρου, ἐκ πυκνῆς καὶ βαρείας μὴλωτῆς λευκῆς ἄρκτου.

Ἡ πριγκίπισσα εὐρέθη οὕτω ἐπὶ τῇ κλίνῃ τῆς.

Ἀφῆρσαν τὴν καλύπτραν καὶ τὸ καλύμμα τοῦ ἐλκύνθρου καὶ εὗρον αὐτὴν λίαν ὠχρὰν καὶ ψυχρὰν, τοὺς ὀφθαλμοὺς δὲ ἔκαστος κεκλεισμένους, τοὺς χαρακτῆρας ἡρέμους, ὡς εἰ ἐκοιμᾶτο.

Ὁ δολοφόνος ἦτο λίαν ἐπιτήδειος, διότι οὐδὲν σημεῖον βίας παρετηρεῖτο ἐν τῇ πλουσίᾳ αἰθούσῃ.

Αἱ λυχνίαι ἔκαιον εἰσέτι, καὶ τὰ ἄνθη τοῦ χοροῦ ἀνέπεμπον τὸ ὕστατον αὐτῶν ἄρωμα.

Τὰ πολυτελῆ παραπετάσματα, τὸ μόλις ἐσβεσμένον στίλβωμα τῶν κοσμημάτων ἀπαξα, τέλος, ἡ πολυτέλεια ἐκείνη προσέθετεν ὠραιότητα εἰς τὴν εὐειδῆ νεκρὰν.

Ἐβεβαιώθησαν ὅτι αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν καλῶς κεκλεισμένα.

Ἐξήτασαν τὰς θαλαμηπόλους.

Οὐδεὶς ἐγένετο θόρυβος.

Ὁ πρίγκιψ Πολεσκίν, ὅστις ἐθήρευσεν ὅλους, ἐκτὸν λεύγας μακρὰν μετὰ τοὺς Τζάρους, ἐπανῆλθεν ἐν σπουδῇ.

Ἡ ἀστυνομία ἐτέθη ἐπὶ ποδός, οἱ μάστορες πεπεισμένοι ὑπᾶλληλοι αὐτῆς ἐμετακολέτησαν λεπτομερῶς τὰ τοῦ βίου τῆς Εἰρήνης, ἀναζητοῦντες ἐκδίκησιν ἔραστοῦ ὁ ζηλοτυπίαν γυναικὸς ἐν τῷ δραματικῷ ἐκείνῳ θανάτῳ.

Ἡ κηδεία τῆς πριγκίπισσας ἐγένετο λαμπροτάτη.

Αἰθουσαὶ τινες ἔμειναν κεκλεισμέναι, ἐκαστὴ σημεῖον πένθους, εἰτα ἀπαγωγὴ νεαρᾶς Μετίνος ἀριστοκράτιδος ὑπὸ τινος ἀξιωματικοῦ, ἀπησχόλησε τὰ πνεύματα πάντων τῶν καὶ ὁ θάνατος τῆς Εἰρήνης ἐλησμοποιεμένη, ὡς λησμονοῦνται πάντα τὰ τοῦ Μετίνου κόσμου συμβάντα, ὅσον τερπνὰ ἢ τραγικὰ γινᾶ εἶνε ταῦτα.

Ἐπανῆλθον εἰς Παρισίους, ἀλλ' ἡ πημὴ ἀνάμνησις τῆς ὠραίας πριγκίπισσας Πολεσκίν δὲν ἐξηλείφθη τῆς μνήμης μου· γὰρ καὶ μετενόουν, διότι δὲν ἐξήγησα νὰ ἀνακαλύψω τὸ μυστήριον τοῦ ἀλλοκότου αὐτῆς θανάτου.

Ἄκων, κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, εὐρισκόμενος μετὰ τινων Ρώσων, ἐν συμποσίῳ φιλικῷ οὐδαμῶς ἡδυνήθην νὰ ἀντιστῶ εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ ἀναφέρω περὶ τῆς πριγκίπισσας Εἰρήνης. Πάντες ἐν μίᾳ φωνῇ ἐπήρσαν τὴν πρῶτον τὸ τυπὸν αὐτῆς καλλονήν.

— Ἐγὼ τὴν εὕρισκον πολὺ μελαγχολικὴν, εἶπε νέος τις διπλωμάτης μειδιώνου Χρῶνικῶς, δὲν ἀγαπῶ καθόλου τὰς γυναικας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὕψος ὑπερφύκον!

— Ἐπὶ τέλους, τί λέγουσιν ἐν Ρωσσίᾳ πρὸς τὸν θάνατον τῆς; με ἠρώτησαν.

— Φήμη διατρέχει, ἀπεκρίθη, ὅτι ἡ κοπνίζασα αὐτὴν ἦτο κυρία ὑψηλῆς περιωπῆς, ἐπιθυμοῦσα νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν οὐρίκιπα Πολεσκίν.

— Καλὰ! ἐγὼ γνωρίζω τὴν ἀλήθειαν! πεν ὁ κόμης Σέργιος, ἀνὴρ αὐστηρῆς οἰογνομίας, ὅστις σπανίως ὠμίλει καὶ ὅστις με εἶχεν ἀκούσει ὁμιλοῦντα μετὰ ἐγάλου ἐνδιαφέροντος.

— Ὅ,τι εἶπον ὑμῖν, προσέθετο, περὶ τοῦ δολοφόνου δὲν εἶνε ἀληθές, διότι εἶναι βέβαιον ὅτι νητοχειριάσθη, καὶ ὅλαι νητοχειριάσθησαν μετὰ πείθουσιν ὅτι αἱ ἡμετέρας μου εἶνε βάσιμοι περὶ τῆς πρᾶτης αὐτῆς ἱστορίας.

— Τί γνωρίζετε; Λέγετε, παρακαλῶ, δὲν δύναμαι νὰ σᾶς ἐκφράσω πόσον ἡ θλίψη αὐτῆς ὑπόθεσις μ' ἐλύπησε.

— Δύναμαι νὰ ἐκφρασθῶ, ἀπεκρίνατο ὁ κόμης Σέργιος, καθότι τὸ ἀπόρητον οὗτο παρ' οὐδενὸς μοι ἐνεπιστεύθη, καὶ ἔλαβον τοῦτο, οὕτως εἰπεῖν, ἐπ' αὐτοῦ ὡρῶν ἄλλ' ἵνα σᾶς διηγηθῶ αὐτὸ ὁφείλω ἀνατρέξω εἰς παρελθόν λίαν ὀδυνηρὸν πρὸς ἐμὲ.

Δὲν ἐτόλμων νὰ ἐπιμείνω, ἀλλ' ὁ κόμης, ἰδὼν ἡμᾶς τόσον ἀγωνιῶντας, ἐπαύθη:

— Παρῆλθον τέσσαρα ἔτη, ὡς γνωρίζετε, ἀφ' ἧς ἐποχῆς ἐγκατέλειπον τὴν ἡμετέραν, ἔνθα ἀπώλεσα τὴν φιλότιμον μοῖν τοιογενῆ θυγατέρα. Ἦλθον εἰς Παρισίους, ἵνα ἀντλήσω ὀλίγην λήθην ἐν τῇ θλίψει ἀλλοῦ πλὴν καὶ μακρὰν τὸν ἀνθρωπινὸν πᾶν ἀπολαύουσι αἱ ἀναμνήσεις, ὡς ἡ σκιά τοῦ ἡλίου!

Οὐδέποτε εἶπον ὑμῖν ὅτι ἡ θυγάτηρ τοῦ Ὀλγα ἀπέθανε παράφρων; εἶχεν ἡμετέραν παραφροσύνην.

Καίτοι βαρυαλγὼν, ἐδέησε νὰ ὑποκύψω εἰς τὴν γνώμην τῶν ἰατρῶν, οἵτινες διέταξαν ἑσπέρην θεραπείαν ἐν εἰδικῇ καταστάσει. Μετὰ πλείστας διενέξεις, καὶ ἀφοῦ μ' ἐμαρτυροῦσαν ὅτι ἡ θεραπεία αὐτῆς ἦτο ἀνπροσεχστάτη, ἔλαβον τὸ θάρρος νὰ ἐμφοτισθῶ εἰς ξένους τὴν θυγατέρα μου.

Μετά τινος μῆνας ἔγεινα φίλος τοῦ ἰατροῦ, ὅστις, μετὰ πολλὰς παρακλήσεις, μοι ἐπέτρεψε νὰ μείνω εἰς τὸ κατὰ τὴν ἡμετέραν ἑσπέρην ἐπεμελόμενον ἡ θυγάτηρ μου.

Καθ' ἑκάστην τὴν ἑβδόμενον βραδύτητα γυναικῶν βήμασιν ἐπὶ τὰ χεῖρῶν, ἀκούοντο ἀγωνιῶντας τὴν τρομερὰν πᾶν τὴν φρονήσεως καὶ τῆς παραφροσύνης.

Παρετήρησα ἐν τῇ μελαγχολικῇ ταύτῃ νητοχειριάσθη, ὅταν ἀπώλεσα τὴν φιλότιμον μοῖν τοιογενῆ θυγατέρα. Ἦλθον εἰς Παρισίους, ἵνα ἀντλήσω ὀλίγην λήθην ἐν τῇ θλίψει ἀλλοῦ πλὴν καὶ μακρὰν τὸν ἀνθρωπινὸν πᾶν ἀπολαύουσι αἱ ἀναμνήσεις, ὡς ἡ σκιά τοῦ ἡλίου!

τοτε ἐθαύμαζα τὴν ψυχραιμίαν αὐτῆς.

Ὁ ἰατρός μοι εἶπεν ὅτι ὑπέκειτο εἰς φρικτὰς κρίσεις, ὅτι ἦν ἔρμαιον φρικτοῦ παραλογισμοῦ.

Θερμὴν τινὰ ἐσπέραν ἀπεσύρθη εἰς τὸ βάθος τῆς ἐκτεταμένης αὐλῆς, ἀναζητῶν ὀλίγην δόσον ὑπὸ τὰ δένδρα, καὶ ἐκεῖ ἀπεκοιμήθη, ἀλλ' ἐξύπνησα πάραυτα ὑπὸ βαθέων στεναγμῶν καὶ παρακλητικῶν κραυγῶν. Ἐγερθεὶς, εἶδον πλησίον μου τὴν Εἰρήνην, λίαν τεταραγμένην.

— Δὲν εἶμαι διόλου παράφρων, μοι εἶπεν. Ἀκούσατέ με, εἶμαι ἀξία θανάτου, ἔπραξα ἔγκλημα, τὸ ὅποιον με φθείρει, ἔγκλημα τρομερὸν! εἶμαι ἀδελφοκτόνος, μὴ με ἐγγίζετε! Καὶ με ἀπώθει. Ἦθελον νὰ τὴν ἀνεγείρω, ἀλλὰ ἡ δύστηνος νεανίς, βεβητισμένη μᾶλλον ἐν τῇ φρικτῇ αὐτῆς ἀπελπισίᾳ, ἐξηκολούθησε μετὰ μεγάλων χειρονομιῶν:

— Ἀκούσατέ με, κύριε, ἀκούσατέ με! δὲν σᾶς γνωρίζω, ἀλλὰ μοι φαίνεσθε καλός. Σᾶς παρακαλῶ, ἐν ὀνόματι τοῦ Οὐρανοῦ, πνίξατέ με, ὡς ἀπέπνιξα ἐκεῖνο! Πρέπει διὰ τοῦ αὐτοῦ τρόπου ν' ἀποθάνω, θὰ νητοχειριάζομαι, ἀλλ' εἶμαι δειλὴ, ὡς ὅλοι οἱ ἐγκληματῆται! φονεύσατέ με, εἶμαι τέρας...

Παρετήρησα ὅτι ἄκων ἐβλεπον μακρὰν ἵνα ζητήσω βοήθειαν.

— Μὴ φοβεῖσθε τίποτε, ἐπρόσθεσε, δὲν εἶμαι παράφρων! δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω διόλου τὰς τύψεις τοῦ συνειδότος. Οὐδέποτε με πιστεύουσι, καὶ ὅμως εἶνε ἀληθές ὅτι τὸ ἐφόνευσα, τὸ ταλαίπωρον!

— Πραῦνθιτι, τέκνον μου, παρακαλῶ!

— Ἀκούσατέ με, μοι εἶπεν, ἀνοίγουσα ὑπερμέτρως τοὺς ὡς ἄβυσσος μεγάλους, βαθεῖς καὶ ἀχανεῖς αὐτῆς ὀφθαλμούς:

— Ἐγεννήθη κακὴ καὶ ἀγέρωχος, ὅτε ἤμην ἐνδεκαετής ἤμην ἡ μόνη τῶν γονέων μου στοργή! ἡ μόνη μου εὐτυχία ἦτο νὰ ὀνειροπολῶ τὴν ἀπειρὸν περιουσίαν μου! ἤθελον νὰ ὑπανδρευθῶ πρίγκιπα τινὰ τῆς Αὐτοκρατορικῆς οἰκογενείας καὶ νὰ λάμψω ἐν τῇ ἀριστοκρατίᾳ. Οἱ γονεῖς μου ἔχουσι πολὺ μεγάλην περιουσίαν, ἐσκεπτόμην καὶ ἐμεθυσκόμην ἐκ τῶν πρυτέρων, ἀναπολοῦσα τὴν περιμένονσάν με εὐδαιμονίαν. Ἐγνώριζον ὅτι ἤμην ὠρεῖα καὶ ὅτι ὁ πλοῦτος μοι προσέθετε διπλάσιαν ἰσχύιν. Ἀλλ' ἡμετέραν τινὰ, ἡ μήτηρ μου, νεαρὰ ἔτι, μοι εἶπεν ὅτι λίαν προσεχῶς θὰ ἔτεκε καὶ ἄλλον κληρονόμον.

Καὶ πράγματι μετὰ τινος μῆνας, ἔτεκεν υἱόν.

Τότε ἡσθάνθη ἑαυτὴν παραφρονοῦσαν πρὸ τοῦ βρέφους ἐκείνου, τὸ ὅποιον, διὰ τῆς ἐλευσεώς του ἐν τῇ κόσμῳ, μοι ἀφήρει τὰ ὄνειρα τοῦ μέλλοντός μου.

Ὡς γνωρίζετε, προσέθετο ἡ δυστυχὴς παράφρων, κατὰ τὸν Ρωσικὸν νόμον, ὅταν ὑπάρχῃ υἱός, αἱ θυγατέρες δικαιοῦνται μόνον τοῦ δεκάτου τετάρτου τῆς περιουσίας τῶν γονέων τῶν.

Ἐμμενον λοιπὸν γυμνὴ, ληστευμένη! τὸ κατὰ στραφὲν μέλλον μου παρουσιάζετο ἔτι

ἀμακρότερον, κατόπιν τῶν ὠραίων ὀνειρῶν μου.

Ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὴν μητέρα μου, ἥτις ὑψολόγει τὸ νεογέννητον ἐκεῖνο βρέφος.

Ὁ πατήρ μου ἦτο φαεινὸς διὰ τὸν υἱόν του καὶ ἀμφοτέροι, χωρὶς νὰ σκέπτονται ἐμὲ, ἐπεδραψίλευον εἰς τὸν ἄθλιον ἐκεῖνον ἀδελφόν μου ὅλας τὰς περιποιήσεις τῶν.

Κατὰ τὴν ἐπιβλητικὴν καὶ ἀγνὴν ἐκείνην στιγμήν, ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος διήλθε τῆς διανοίας μου.

Πρέπει ν' ἀποθάνῃ! Πρέπει νὰ ἀνακτήσω τὴν θέσιν μου! εἶπον.

Καί, καθημένη εἰς γωνίαν τινὰ τοῦ κοιτῶνος, ὑπελόγιζον τὴν μέλλουσαν ἐπιτυχίαν μου.

Βλέπετε, κύριε, σᾶς λέγω ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἵνα σᾶς ἐμπνεύσω τὴν φρίκην, καὶ σᾶς ἀναγκάσω νὰ με στραγγαλίσετε. Δὲν θέλω κανεὶς νὰ με ἀκούσῃ.

Καὶ ἡ παράφρων ἐξηκολούθησεν:

— Ἡμέρας τινὰς μετὰ τὸν τοκετόν, ἡ μήτηρ μου ἐκοιμάτο, τὸ ροδόχροον παιδίον ἀνεπαύετο εἰς τὸ λίκνον του. Δὲν ἠδυνάμην νὰ τὸ ἴδω χωρὶς νὰ φρίξω, χωρὶς ν' ἀποκαλέσω αὐτὸ κλέπτῃν.

Ἐκυψά ἐπὶ τοῦ λίκνου, ἵνα καλλίτερον τὸ ἴδω, ἀλλ' ἡ ἰδέα τοῦ ἐγκλήματος ἐδέσποζεν ἐν ἐμοί! ἐπὶ τινος σκίμματος, πλησίον μου, ἦτο ἐρριμμένη ἡ μηλωτὴ τῆς μητρός μου. Χωρὶς θόρυβον, χωρὶς νὰ τρέμω, ἔλαβον τὴν μηλωτὴν καὶ ἔρριψα αὐτὴν ἐπὶ τοῦ τρυφεροῦ πλάσματος, καλύψασα αὐτὸ καθ' ὅλοκληρίαν καὶ κρατοῦσα τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν μου, ἀποπνίγουσα δὲ τοὺς γογγυσμούς του.

Ἐλαφρὸς σπασμὸς ἐπηκολούθησεν, ὅτε δὲ ἤγειρα τὴν μηλωτὴν, τὸ παιδίον ἦτο ὠχρὸν καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν κεκλεισμένοι.

Ἀφῆκα πάλιν τὴν μηλωτὴν ἐπὶ τοῦ σκίμματος καὶ ἀνεχώρησα ἡσύχως.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι αἱ χεῖρές μου εἶχον αἷμα! ἀλλ' ἐν τούτοις τὸ εἶχον πνίξει! Ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον κραυγὰς, προσκλήσεις, θορύβους φρικτωδέστερους θυέλλης...

Ἀλλὰ σταθῆτε, μοι εἶπε, τὰς ἀκούω πάντοτε καὶ διὰ τοῦτο ζητῶ τὸν θάνατον.

Μὲ πιστεύετε, δὲν εἶνε ἀληθές; δὲν ὁμολογεῖτε τῶν ἄλλων;

Ἡ μήτηρ μου ἀπέθανεν ἐξ ὀδυνηρῆς ἐντυπώσεως.

Ἡμὴν ἐκεῖ, ὅτε, κοιμωμένη ἔτι, ἠθέλησε νὰ λάβῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸ φίλτατόν της τέκνον, ἀλλ' ἡ χεὶρ τῆς συνήτησε τὸ ψυχρὸν ἐκεῖνο σῶμα, ἐξύπνησεν αἴφνης, ἔρριψε ἰσχυρὰν κραυγὴν καὶ ἐλιποθύμησεν. Ὅτε ἠθέλησα νὰ ὁμολογήσω τὸ ἔγκλημά μου εἰς τὸν πατέρα μου, μὲ ἐνόμισε παράφρον, μὲ ἔφερεν ἐδῶ! ἀλλὰ ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον...

Ὁ ἰατρός μοι ὠμίλησεν ἐν ἐκτάσει περὶ τῆς κατ' ἐπιφάνειαν ἡρέμου παραφροσύνης! ἄκων ὅμως ἡσθάνομαι τοὺς λόγους ἐκείνους τῆς παράφρονος καὶ τοὺς ἐνόμιζον τόσον ἀληθεῖς, ὥστε ἠγνόουν τί νὰ σκεφθῶ, καὶ ἤμην ἑτοιμὸς νὰ πιστεύσω,

ὅτε αὐτὴ, μεγάλως καυχάσασα, ἐπανελά-
θεν :

— Ἐχουσι δίκαιον, εἶμαι παράφρων,
ἀλλ' ὅχι ! Θὰ ἐξέλθω ἀπ' ἐδῶ καὶ θὰ ἀπο-
λεύσω τοὺς καρπούς τοῦ ἐγκλήματός μου.
Θὰ γίνω πριγκίπισσα καὶ καλλιτέρα ἀφ' ὅ-
λας ! Διότι εἶμαι ὠραία καὶ πλουσία.

Καὶ ἀπεμακρύνθη μὲ βᾶδισμα βασι-
λίσσης, ἀφεῖσά με λίαν συγκεκινημένον.

Ὁ ἰατρὸς μοὶ εἶπε βραδύτερον ὅτι
ἀνῆκεν εἰς μεγάλην τινὰ οἰκογένειαν καὶ
ὅτι αἰτία τῆς παραφροσύνης αὐτῆς ἦτο
ὁ θάνατος τρυφεροῦ ἀδελφοῦ της.

Δὲν ἐπανεῖδον πλέον αὐτήν, διότι μετὰ
τινας ἡμέρας ἀπὸ τῆς σκηνῆς ἐκείνης ἡ
θυγάτηρ μου ἀπέθανεν. Ἀλλὰ, πρὸ δύο
εἰσὼν, ἔμαθον παρὰ τοῦ ἀρχιάτρου ὅτι ἡ
ὠραία Εἰρήνη, καθ' ὁλοκληρίαν θεραπευ-
θεῖσα, ἔμελλε νὰ ὑπανδρευθῇ τὸν πρίγ-
κιπα Πολεσκίν.

Μοὶ διηγήθητε ἤδη τὸ οἰκτρὸν τέλος
τοῦ δράματος, ἐξηκολούθησεν ὁ κόμης
Σέργιος μετὰ φωνῆς σοβαρᾶς, καὶ τοῦτο
ἀποδεικνύει ὅτι ἡ συνείδησις τοῦ ἀνθρώ-
που εἶνε καὶ ὁ δικαστὴς αὐτοῦ, συχνά-
κις δὲ αὐτὴ ἀποδίδει δικαιοσύνην.

Εἶδате τὴν γυναῖκα αὐτήν, διὰ τοῦ ἐ-
κλήματος ἐκτῆσατο πάσας τὰς ἀπολα-
σεις, ἀλλὰ δὲν ἠδύνατο νὰ γευθῇ αὐτῇ
Δὲν ἠδυνήθη νὰ καταπνίξῃ τὰς τύψας
τοῦ συνειδότος αὐτῆς, ὡς κατέπνιξεν
βρέφος, καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξαλείψῃ αὐτὴν
ἐκλέγουσα τὸν αὐτὸν θάνατον.

Ὑπάρχει ἐν τῷ κόσμῳ τι, εἰς ὃ οὐδὲν
δύναται τις ν' ἀποκρύψῃ. Εἶνε ἡ συνεί-
δησις.

Ἡ εὐδαιμονία τότε μόνον εἶνε τέλει
ὅταν διὰ τῶν νομίμων μέσων ἐπιδιώκεται

[Μετάφρασις].

Π*. Β*.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΠΟΜΕΝΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ :

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

ΠΕΤΡΑ ΣΚΑΝΔΑΛΟΥ

ΗΘΙΚΩΤΤΑΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑ ΛΑΜΠΡΩΝ ΟΛΟΣΕΛΙΔΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ

FORTUNE BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΤΟ ΕΚΛΕΚΤΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΔΡΑΜΑΤΙΚΩΤΕΡΟΝ ΤΩΝ ΕΡΓΩΝ

ΤΟΥ ΓΝΩΣΤΟΥ ΤΟΙΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΙΣ ΤΩΝ «ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ»

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΟΓΡΑΦΟΥ

CHARLES RICHARD

Η ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

ΙΑΠΩΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ἀπὸ τοῦ ἐπομένου φύλλου δεχόμεθα ἐτησίως συνδρομὰς, ὑπολογιζομένης τῆς συνδρομῆς εἰς 104 φύλλα
ὅθεν ἕκαστον φύλλον ἀναλογεῖ πρὸς λεπτὰ μόνον ὀκτώ, ὃ δὲ συνδρομητὴς δικαιούται νὰ λάβῃ δωρεὰν καὶ τὸν

ΕΡΩΤΑ ΚΑΙ Σ^Α

κομψότατον καὶ ἐκλεκτὸν τομίδιον, περιέχον εὐφρεστάτας καὶ ἀληθεῖς Ἀθηναϊκὰς Εἰκόνας τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου

ΛΙΣΩΠΟΥ